

ΑΓΙΟΣ ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ

Ζούσε όταν ήτανε αυτοκράτορας στη Ρώμη ο Σεβήρος και όταν ήταν ήγεμών της Μαγνησίας της Μικρᾶς Ἀσίας ο Λουκιανός. Ήτανε ο ἅγιος Χαράλαμπος ἱερεὺς τῶν Χριστιανῶν και τοὺς ἐδίδασκε τὴ χριστιανικὴ διδασκαλία ἀλλὰ διέταξαν οἱ τύραννοι, ἐπειδὴ ἦταν τότε διωγμός, νὰ ὑποβληθῆ σὲ μαρτύρια. Τοῦ ἀφαίρεσαν τὴν ἱερατικὴ του στολή, τὸν ἐξεγύμνωσαν και μετὰ τὸν ὑπέβαλαν σ' ἓνα μεγάλο μαρτύριο, ἔγδαραν ὅλο τὸ σῶμα του, ἐνῶ ἦταν ζωντανός.

Καὶ ὅταν ἔφτασε ὁ ἡγεμόνας και εἶδε νὰ ἀντέχη τόσο πολὺ, εἶχε ἐκνευριστῆ και θυμώδης, θύμωσε πολὺ και πῆρε τὰ ξέστρα και προσπαθοῦσε ὁ ἴδιος νὰ ζύση και νὰ ταλαιπωρήσῃ τὸ σῶμα τοῦ ἁγίου. Ἀλλὰ τὴν ὥρα πὸν ἔκανε αὐτό, κόπηκαν τὰ δυὸ χέρια του και ἔμειναν μετέωρα πάνω στὸ σῶμα τοῦ μάρτυρος. Τότε ὁ ἅγιος ἔκανε προσευχὴ και ἐθεράπευσε τὸν ἡγεμόνα.

Αὐτὸ τὸ εἶδανε οἱ δύο δήμιοι, ὁ Πορφύριος και ὁ Βάπτος, και ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐθαύμαζαν τὴν καρτερίαν πὸν εἶχε στὸ μαρτύριο, πὸν τὸν ἔγδερναν τὸν ἅγιο, ἀφ' ἑτέρου εἶδαν τὸ θαῦμα πὸν ἔγινε στὸν ἡγεμόνα μετὰ τὰ χέρια του τὰ κομμένα πὸν τὸν ἐθεράπευσε, κι αὐτοὶ οἱ δυὸ δήμιοι, ὁ Πορφύριος και ὁ Βάρσος, ἀρνήθηκαν τὰ εἰδῶλα κι ἔγιναν χριστιανοί. Ἐπίσης και τρεῖς γυναῖκες πὸν βρίσκονταν ἐκεῖ και παρακολουθοῦσαν τὸ μαρτύριο κι αὐτὲς ἔγιναν χριστιανές.

Αὐτοὺς ὅλους πὸν ἔγιναν χριστιανοὶ τοὺς πῆρε ὁ ἡγεμόνας ἐκεῖ τῆς περιοχῆς, ὁ Λουκιανός, τοὺς ὑπέβαλε σὲ μαρτύρια και μετὰ μὲ τρόπο φριχτὸ τοὺς ἀπεκεφάλισε. Λοιπόν, μαρτυρήσανε ὅλοι ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἅγιο Χαράλαμπο κι ὅλοι αὐτοὶ πὸν γίνανε χριστιανοί. Στὸ τέλος ὑπεβλήθηκε σὲ ἄλλα μαρτύρια ὁ ἅγιος και στὸ τέλος ἀποκεφαλίσθηκε. Παρόλο πὸν ὁ ἡγεμόνας θεραπεύθηκε, δὲν ἐννοοῦσε νὰ ἀλλάξῃ γνώμη γιὰ τὸν Χριστιανισμό.

Αὐτὸ εἶναι τὸ σύντομο συναξάριο, τὸ Μηνολόγιο, κι ἀπὸ τὸ μεγάλο συναξάρι θὰ διαβάσουμε μερικὲς λεπτομέρειες: «Συνήγοντο τότε πρὸς τὸν ἅγιον ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Μαγνησίας», τῆς Μικρᾶς Ἀσίας ἐκεῖ, τῆς Μαγνησίας, «και τῶν πέριξ και ἐξομολογοῦντο τὰς ἀμαρτίας τους και γίνονταν χριστιανοί, βαπτίζονταν. Πολλὰ θαύματα ἔκανε κάθε μέρα ὁ ἅγιος. Ἐθεράπευε ἀρρώστους, ἐθεράπευε τυφλοὺς και χάριζε τὸ φῶς. Ἄνθρωποι χωλοὶ περπατοῦσαν, κάθε ἀρρώστια θεραπευότανε και, τὸ ἀνώτερο ὅλων, εἶχαν ἀναστηθῆ και νεκροί.

Βλέποντας αὐτὰ ὁ ἡγεμόνας τῆς περιοχῆς, τὰ εἶπε στὸν βασιλέα και ὁ βασιλεὺς ὅταν τὰ ἄκουσε ὅλα αὐτά, θύμωσε πάρα πολὺ και εἶπε ἀπευθυνόμενος στοὺς θεοὺς: «Γιατί, ὦ θεοὶ αἰώνιοι, δὲν ἐξολοθρεύετε ἀπὸ τὴ γῆ τοὺς ἀσεβεῖς ἐκείνους, οἱ ὅποιοι σᾶς ὑβρίζουν;» Κι ἀμέσως ἔστειλε τριακόσιους στρατιῶτες και πρόσταξε νὰ συλλάβουν τὸν ἅγιο Χαράλαμπο και ἐκεῖ νὰ τοῦ κάνουν ἓνα σκληρὸ μαρτύριο, σ' ὅλη τὴ ράχι

του να καρφώσουν καρφιά κι έπειτα να τον σύρουν από τη Μαγνησία μέχρι μια άλλη πόλι, την Αντιόχεια.

Αυτοί λοιπόν εκτέλεσαν την εντολή και κάρφωσαν με πολλή ασπλαχνία καρφιά σ' όλο το σώμα του αγίου. Και τον έπιασαν από την γενειάδα, ήτανε πάρα πολύ ηλικιωμένος, και τον τραβοῦσαν άνηλεως. Έπειτα τον εκάθισαν εμπαικτικά σ' ένα άλογο και τότε έγινε ένα άπίθανο θαῦμα, πού είχε γίνει και στην Παλαιά Διαθήκη στον Βαλαάμ. Αφοῦ βάδισαν μερικά χιλιόμετρα, τότε το άλογο πήρε φωνή και μίλησε και εἶπε: «Ὡ στρατιῶτες άπάνθρωποι, δέν βλέπετε ότι μαζί μεμ τοῦτον τον άνθρωπο είναι ο ίδιος ο Θεός και το Άγιο Πνεῦμα; Να τον λύσετε και να τονν περιποιηθῆτε και να βρῆτε κι έσεῖς έλεος από τον Θεό».

[...] λέει «οὐαί βασιλεῦ, ἐγὼ εἶμαι ο βασιλεὺς τῶν Σκυθῶν. Καὶ ἦρθε στὴν πατρίδα μου κάποιος Χριστιανὸς μάγος πὸν ὀνομάζεται Χαράλαμπος καὶ μοῦ πήρε ὅλους τοὺς στρατιῶτες. Ὅθεν ἦλθον νὰ σοῦ τὸ εἰπῶ, νὰ φυλαχθῆς νὰ μὴ πάθῃς τὸ ἴδιο».

[...] Τότε ἔφερον ἐνώπιόν του τον ἅγιο καὶ προσέταξε νὰ τοῦ καρφώσουν μεγάλη σούβλα στὸ στῆθος. Έπειτα νὰ φέρουν ξύλα καὶ νὰ ἀνάψουν φωτιά, στὴν ὁποία νὰ καῖνε τον ἅγιο μέχρι νὰ ξεψυχήση. Διεπέρασαν λοιπὸν μετὴν σούβλα τον ἅγιο καὶ ὥρα πολλή τον κατέκαιαν, ἀλλὰ μετὰ θαῦμα τοῦ Θεοῦ δέν ὑπέστη βλάβη ἀπὸ τὴν φωτιά, διότι ἡ φωτιά ἔσβησε, αὐτοὶ δὲ οἱ ὁποῖοι τον βασάνιζαν κουράστηκαν, διότι δέν ἄντεχαν ἄλλο. «Ὁ δὲ ἅγιος ἀνέθαλλε καὶ ἴστατο ὡς ῥόδον εὔοσμον». [...] ἦταν σὰν τριαντάφυλλο. «ὅθεν ο βασιλεὺς εἶπε νὰ τον λύσουν καὶ νὰ τον φέρουν πλησίον του· τούτου δὲ γενομένου». [...]

«Τότε θυμωθεῖς ο τύραννος ἐπρόσταξε πρὸς ἐξευτελισμὸν τοῦ αγίου» νὰ τον στείλῃ ἐκεῖ σὲ μιὰ γυναῖκα χήρα καὶ νὰ μένῃ μαζί της. Καθὼς ἐπῆγε ἐκεῖ ο ἅγιος, ἀκούμπησε σ' ένα ξύλο ξηρὸ καὶ ἐκεῖ μιὰ μεγάλη θαυματουργία. Ἀμέσως τὸ ξύλο τὸ ξηρὸ ἐβλάστησε, ἔκανε πολλὰ κλαδιὰ καὶ σκέπασε ὅλο τὸ σπίτι. Ὅταν ἡ γυναῖκα εἶδε αὐτὸν τὸ περίεργο καὶ παράδοξο θαῦμα, τὸ καταπληκτικὸ θαῦμα, ἔπεσε ἀμέσως καὶ προσκύνησε τον ἅγιο καὶ τοῦ εἶπε: «Πρέπει νὰ φύγῃς ἀπὸ τὸ σπίτι μου, ἐγὼ δέν εἶμαι ἄξια νὰ βρίσκωμαι κοντὰ σὲ σένα». Κι ο ἅγιος τῆς εἶπε: «Νὰ μὴ φοβᾶσαι, γυναῖκα, ἀλλὰ νὰ πιστεύσῃς στὸν Θεό, ο ὁποῖος εἶναι ἐπαινετὸς καὶ εὔσπλαχνος».

Τὴν ἐπόμενην μέρα εἶδαν οἱ γείτονες τῆς γυναίκας αὐτὸ τὸ μεγάλο δέντρο μέσα στὸ δωμάτιο, γεμᾶτο μετὰ ἄνθη καὶ καρπούς. Ἐθαύμασαν. Μπήκαν μέσα σ' αὐτὸ καὶ εἶδαν τον ἅγιο νὰ διδάσκῃ τον κόσμον πὸν πήγαινε νὰ δῆ τὸ θαῦμα, νὰ τον ἐρωτοῦν καὶ μάλιστα ἔφτασαν στὸ σημεῖο νὰ λένε: «Μήπως εἶσαι ἐσὺ ο Χριστός;» Κι ἐκεῖνος τοὺς εἶπε: «Ὁχι, ἀλλὰ εἶμαι δούλος τοῦ Δεσπότη Χριστοῦ καὶ μετὴν Χάρι τοῦ Χριστοῦ γίνονται αὐτὰ τὰ θαύματα». Τότε ἡ γυναῖκα ἐκείνη εἶπε σ' αὐτοὺς τὴν ὑπόθεσι καὶ ἐγκωμίασε τον ἅγιο καὶ ὅλοι τον προσκύνησαν. Καὶ ὅλοι πίστεψαν στὸν Χριστὸ καὶ βαπτίστηκαν.

Τὴν ἄλλη μέρα τὰ ἔμαθε ὅλ' αὐτὰ ὁ βασιλεὺς καὶ θύμωσε πολὺ. Καὶ ἦταν κι ὁ ἔπαρχος καὶ πῆγε πρὸς τὸν βασιλέα καὶ τοῦ εἶπε: «Πρόσεξε, βασιλεῦ, νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃς ὁ ἴδιος, διότι ὅσο ζῆ θὰ γίνονται κι ἄλλα θαύματα καὶ θὰ αὐξάνονται οἱ Χριστιανοί». Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐξέδωσε τὴν τελευταία ἀπόφασι καταδίκης καὶ νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν.

Ὅταν ἔφτασε ὁ ἅγιος ἐκεῖ, ὕψωσε τὰ χέρια του στὸν οὐρανὸ νὰ προσευχηθῆ. Κι ἐκεῖ πού προσευχότανε ἔγινε μιὰ θεοφάνεια, ἄνοιξαν τὰ οὐράνια καὶ κατέβηκε ὁ Χριστὸς μὲ πολλοὺς ἀγγέλους καὶ τοῦ εἶπε: «Ἔλα, θεοφιλέστατε καὶ ἀγαπημένε μου Χαράλαμπε, ὁ ὁποῖος γιὰ τὸ ὄνομά μου κακοπάθησες». Καὶ στὴ συνέχεια τελείωσε ἡ θεοφάνεια αὐτή, ἔφυγε ὁ Κύριος μὲ τοὺς ἀγγέλους στοὺς οὐρανοὺς, ἀπεκεφαλίσθη ὁ ἅγιος καὶ παρέδωσε τὴν ἀγίαν του ψυχὴ ἐν εἰρήνῃ καὶ κατετάγη στοὺς μεγαλομάρτυρες».

Ἡ δὲ μακαρία Γαλήνη, ἦταν ἡ κόρη τοῦ αὐτοκράτορος, [...] «ἡ δὲ μακαρία Γαλήνη ἐνεταφίασε τὸ ἅγιον αὐτοῦ λείψανον εἰς θήκην χρυσοῦν μὲ πολύτιμα μύρα καὶ ἀρώματα». Τὸ ἅγιο λείψανό του διαμοιράστηκε πανταχοῦ εἰς τοὺς Ὁρθοδόξους Χριστιανοὺς χάριν εὐλαβείας, διὰ νὰ ἀποδιώκῃ διάφορες δυσκολίες καὶ ἀρρώστιες καὶ νὰ εἶναι ἰατρεῖον ἄριστον.

Ἡ κἀρα του σώζεται στὸν ἅγιο Στέφανο, τὸ μοναστήρι τῶν Μετεώρων, καὶ στὸ Μέγα Σπήλαιο σώζεται τὸ δεξί του χέρι, τὸ ὁποῖο μάλιστα εἶναι καὶ ἄφθαρτο, δηλαδὴ βλέπεις ἐπάνω ὅλα, τὰ νεῦρα, βλέπεις τὸ δέρμα καὶ κάνει καὶ πάρα πολλὰ θαυματουργίες. Καὶ παλαιά, ὅταν ἐκεῖ στὴν περιοχὴ ἔπεφτε ἀκρίδα, λιτάνευαν τὸ χέρι τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους καὶ τὴν ἀπεδίωκαν.

Δηλαδὴ ὁ ἅγιος Χαράλαμπος εἶναι ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους, θαυματουργοὺς ἁγίους κι εἶναι κι ἀπὸ τοὺς πιὸ παλαιούς. Εἶναι πιὸ παλαιὸς κι ἀπ' τὸν ἅγιο Δημήτριο κι ἀπὸ τὸν ἅγιο Γεώργιο κι ἀπ' τὴν ἁγία Μαρίνα κι ἀπ' τὴν ἁγία Παρασκευὴ καὶ ἡ περιοχὴ, στὴν ὁποία ἐμαρτύρησε εἶναι ἡ Μαγνησία τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Τὰ δὲ λείψανά του εἶναι σκόρπια σὲ διάφορα μέρη τῆς Ἑλλάδος, ὅπως εἶπαμε κι ὁποῖος πάη στὰ Μετέωρα ἢ στὸ Μέγα Σπήλαιο, μπορεῖ νὰ τὰ προσκυνήσῃ. Πρεσβείαις τοῦ ἁγίου Χαραλάμπους τοῦ θαυματουργοῦ νὰ ἔχουμε τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ.